

Bruk av jus for å hindre regulering av rovdyr.

Enkelte organisasjoner tyr til jussen for å kunne stanse uttak av rovvilt. Uttaket gjøres for å begrense antallet, slik at utmarka også skal kunne brukes til mer enn å ha rovdyr der.

Det vises spesielt til Bernkonvensjonen som Norge har underskrevet. Denne forpliktet landene til å ta vare på sjeldne og utrydningstruede arter, men samarbeid over landegrenser er en forutsetning.

Artikkel I

1. Formålet med denne konvensjonen er å bevare vill flora og fauna og deres naturlige leveområder; særlig de arter og naturtyper der bevaring krever samarbeid mellom flere stater, og å fremme en slik co-operasjonen.

Kapittel II Beskyttelse av habitater ***artikkel 4***

I hver avtalepart skal treffe hensiktsmessige og nødvendige lovgivningsmessige og administrative tiltak for å sikre bevaring av leveområder for vill flora og fauna arter, særlig de som er angitt i vedlegg I og II, og bevaring av truede naturtyper.

Uten å sitere hele konvensjonen, går resten for det meste ut på å regulere uttak av arter, og bevaring av habitater. Det er ingen forbud mot jakt eller fangst, men det skal gjøres uten at det går ut over overlevelsen av truede arter. Her ligger det imidlertid et dilemma. Det å spare noen arter kan gå ut over andre arter, samt mennesker som bor der.

I følge en rapport fra NINA er det i Norge mange arter som er utrydningstruet. Vel 30% av disse, ca. 570 arter er knyttet til kulturlandskapet. Siden Norge har kun 3% innmark, vil det si at det meste av kulturlandskapet er knyttet til utmarksbeite og setervoller. I dag er det nesten ingen setrer igjen, og ingen utmarksslått som kan holde dette vedlike, noe Bernkonvensjonen krever. Det er i dag kun beitedyr som holder disse vedlike, og sau er den viktigste både på grunn av beitemønster og antall. Så kommer problemet: Hvis det blir for stort rovdyrtrykk, vil beitedyra forsvinne, og kulturlandskapet gro igjen. Habitatene for mange rødlistede planter deres insekter vil da forsvinne, og Norge vil da bryte med Bernkonvensjonen. Hvis beitedyra forsvinner vil arter som er avhengige av denne habitattypen dø ut, både plantene og insekter som er avhengig av disse. Habitatene vil overtas av andre arter, og det vil da være håpløst å kunne reetablere disse artene om de da i det hele tatt finnes lenger. Arter som står øverst i næringskjeden er det imidlertid enkelt å gjenutsette om ønskelig så lenge det finnes byttedyr. På denne bakgrunn vil det derfor være mindre skadelig å ofre 1 til 5 arter øverst i næringskjeden og derigjennom redde noen hundre som ikke kan reetableres. Dette selv om de få er mer synlige og utgjør en større symbolverdi. Tallrike arter som ulv vil det være enkelt å reetablere, mens sommerfugler som i tillegg er avhengige av bestemte planter blir umulig å få tilbake, spesielt om de bare finnes noen ganske få steder.

Dette er vel også årsaken til at Bernkonvensjonen er åpen for at det enkelte land selv må bestemme hva som er fornuftig og prioritere rett. Regulering av antall rovvilt vil derfor, i tillegg til tradisjonell matproduksjon på utmarksbeite, også oppfylle Bks krav til bevaring av habitater for truede arter. Flere rettssaker har også vist at rettssystemet har tatt dette inn over seg.